

(0/38)

LA CAMPANA DE GRACIA

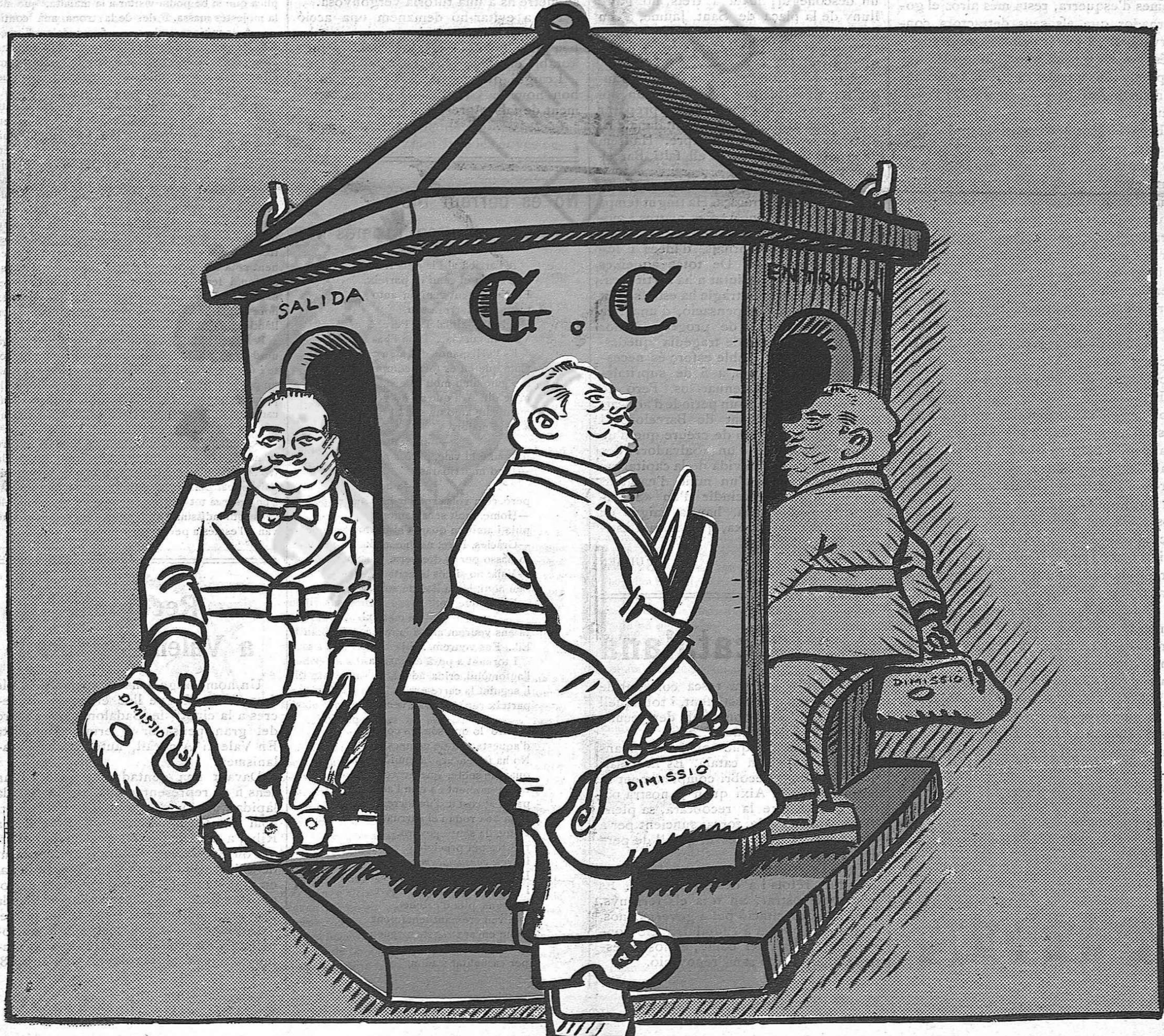
DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
Telèfon A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

EL JUGUET DE MODA

El senyor Martínez Anido.—No sé si jo faig córrer an ell o si ell em fa córrer a mí.
El barceloní.—Sigui com sigui, no li agafa mal de cap de tant de rodar?

El senyor Esteve, incendiari

Si no ho haguéssim llegit a *La Vanguardia*, no ho creuríem. Però *La Vanguardia* ho diu, i ho hem de creure. Els sometenistes, empleats de l'Estat, estudiants espanyolistes i botiguers antiquats que la setmana passada acudiren a la plaça de Sant Jaume per a protestar contra un acord de la Diputació, volien calar foc al Palau de la Generalitat.

«A cremar-la, a cremar-la!», cridaven, de cara a la Diputació, els autèntics defensors de l'ordre. En català mateix posa aqueixes paraules *La Vanguardia*.

Oh temps de trastorn i daltabaix! El senyor Esteve s'ens ha fet incendiari. Anà a la plaça de Sant Jaume amb la teia encesa, com si fos un descamisat... No hi ha res més desordenat que un home d'ordre quan s'indigna. No hi ha res més anàrquic que un autoritari quan perd els estrepes.

Un moment decisiu

La dimissió del governador, retirada davant d'unes demandes de col·lectivitats, marca un moment decisiu en la nostra ciutat. S'ha exigit la continuació del governador, però no pas amb el fervor que hauria tingut la demanda un any enrera. Bé és veritat que un any enrera la Diputació, en lloc d'una censura, hauria votat un elogi.

Confessem que, fins per a nosaltres, homes d'esquerra, resta més airós el governador que els seus detractors, conservadors. El governador és més lògic, més honest i més franc. Ho prova que cap dels seus adversaris circumstancials, han sostingut la seva censura. Ni la Diputació.

Però en certs silencis d'opinió i de premsa molt significatius s'està covant, no una protesta precisament, com la de certs grups d'esquerra, no pas un plany com el de la Diputació, sinó un desig de pau absoluta, redreçada damunt del dret jurídic. Un quebrantament de totes les formes legals, durant cinc anys, per uns i altres, ha iniciat en la ciutat un sentiment d'ordre jurídic. Es imprecis encara, però existeix. I existeix perquè tothom ha arribat a la conclusió de que no n'hi ha prou amb l'energia, ni amb l'ampulació, essent forçosa la norma legal solucionadora dels antagonismes.

El fascisme italià, malgrat les seves violències extraordinàries i desmesurades, té un programa, una norma que vol realitzar. Comprèn que no n'hi ha prou amb les agressions. Comprèn que la força no crea res, i, després d'ordenar un programa, camina, recte, cap a la possessió del govern. Podrà crear una dictadura, però serà legal, dintre de la llei, no al marge d'ella. Les mateixes forces monàrquiques d'Alemanya, han usat de la violència, que ha agafat des de humils obrers an En Rathenau, mes darrera d'aqueixa violència hi ha la voluntat de restauració de l'imperi dinàstic amb la revenja. Exactament a Irlanda. Darrera del drama hi ha l'ideal.

Ja no és una qüestió de personalitats, ni d'amor propi de classes, ni d'interessos d'estaments. La salvació de Barcelona està en l'aplicació estricta i total de la llei. La llei com a salvació pública. La llei com a terapèutica única. No'n veiem d'altre. Però, també, confessem que encara és prematur per a que aquesta demanda assoleixi la solemnitat precisa i eficaç.

El "Salvador"

Les «forces vives»—que tenen l'ànima morta—han proclamat al general governador civil de Barcelona «Salvador» de la ciutat. La proclamació ha tingut caràcter apoteósic. Manifestacions de carrer, amb crits i xiulets i intents d'assalt. Discursos solemnes i emocionants. Resum: que el senyor Martínez Anido ha retirat la dimissió «irrevocable».

Hi hagué, però, en la manifestació de la setmana passada un manifestant escadusser a qui ningú no havia invitat. A la mateixa hora per a la qual estava convocada la manifestació de les «forces vives» en honor del governador civil, un desconegut, matà a trets, no gaire lluny de la plaça de Sant Jaume, a un obrer. Ràpida i sense previ avís, aquesta manifestació resultà més «eloqüent» que l'altra.

Si fos cert que la vida, la pau i la tranquil·litat de Barcelona depenen d'un sol home, del «Salvador», caldria preparar l'enterrament de la capital catalana. El «Salvador» no durarà sempre. Hauré de creure que el dia que ell falti, Barcelona s'ensorrarà?

Barcelona ha tingut en la seva llarga història períodes tràgics. Ha tingut temps de sang i de violència, dies negres i moments dramàtics. És el destí de les grans ciutats que són fornals d'idees i fogueres de passions. De totes aqueixes crisis doloroses, la Ciutat n'ha sortit viva. I sovint un període tràgic ha estat seguit com per llei de compensació, d'una rica florida de riquesa i de progrés. Millor seria que els claps de tragèdia quedessin suprimits. Un noble esforç és necessari, per part de tots, a fi de suprimir-los o al menys d'atenuar-los. Però no hem de creure que un període d'aquests signifiqui l'acabament de Barcelona. I menys encara hem de creure que d'un home determinat, d'un «Salvador», depengui la mort o la vida de la capital catalana. Una ciutat d'un milió d'habitants que no pogués prescindir d'un «Salvador» d'aquesta mena, hauria caigut en una situació tan baixa, que faria llàstima i compassió.

FULMEN

Acció catalana

Es lloable aquesta tasca constant de catalanització que s'està fent, i tot aquell qui s'alabi d'ésser bon català deu secundar-la amb entusiasme.

Cal aconseguir que tots els catalans facin les coses en català. És necessari que Catalunya recobri completament la fesomia pròpia. Així quan la nostra pàtria recobri, que la recobrarà, sa plena llibertat, tindrà la força suficient per a no córrer ja mai més el perill de perdre-la.

Però l'acció catalana no deu limitar-se a traduir rètols i a desterrar *ceceos*. És precís demostrar, en tots els terrenys, la nostra capacitat per a governar-nos, el nostre seny per a l'administració honorada dels cabals del comú, el nostre esperit obert a tota sana renovació.

No avençarem una passa en el camí de les nostres reivindicacions si, de tant en tant, ens entrebanca una caiguda com la del Banc de Barcelona. Anem com Sísifo pujant penosament la pedra que deu coronar l'edifici del nostre triomf i quan som ja prop del cim, una ensorrada com la del nostre primer establiment bancari, el crac d'aquella casa que podria nomenar-se *la guardiola* dels catalans, ens fa recular fins al fons de l'abim.

Amb la projectada Exposició de Montjuïc, ens amenaça un altre perill com el del Banc de Barcelona. Els seixanta i més milions de pessetes que l'estalvi català ha posat generosament a les mans de la Corporació Municipal de Barcelona, han despertat la cobdícia dels ganets, i una colla de mans amb les ungles esmolades amenacen uns cabals que, ben esmerçats, poden constituir la plana més gloriosa de la Història de Catalunya, però que malversats i llençats sense solta, faran recular un segle la lliberació de la Nacionalitat Catalana.

Tots els catalans devem constituir-nos en gelosos vetlladors d'aquests diners que s'han demanat al poble per una obra gloriosa i que corren el perill de servir solament per a satisfer vanitats ridícules, per a que els grapegin urpes potineres i per a que's llenci novament damunt Catalunya l'acusació d'una incapacitat que semblarà certa.

S'han gastat ja més de vint-i-cinc milions i seria difícil justificar una encertada inversió. Si deixem que's gastin en piules seis seixanta milions que acaben de reunir-se, en lloc de demanar l'autonomia integral de Catalunya, tindrem de sotmetre'ns a una tutoria vergonyosa.

Per a evitar-ho demanem una acció catalana constant, enèrgica i honrada, ben justa en els seus judicis i ben inexorable en els seus fallos.

I caigui qui caigui, que primer és el bon nom de Catalunya que'l manteniment de falsos prestigis.

JEPH DE JESPU

No és corrent molt com se fa més via

A l'arribà al Pla dels Roures, que és on el camí es parteix, En Nofre sent vení un auto trepidant darrera seu. Es gira i:—Hola! Tu, Pere? Vaia un cotxàs!... D'on l'has tret? —Es l'«Hispano» del meu amo. Com que ell és fora, comprèn? i jo guio amb molt salero, m'he dit: Ara que no ho veu, me'n vaig amb un salt al poble a festa major.

—Ben fet!... Jo també hi vaig, però a *pata*... —Tard hi arribaràs. —Ja ho sé, però, com vols arreglar-ho? —Home, molt senzillament: puja i amb un quart t'hi porto. —Gràcies, Pere; no'm convé: jo passo per la dressera. —Vaja, no siguis beneit! Seu aquí, hi ha lloc de sobra. —Et dic que no.

—Tu mateix! Ja ens veurem allà a la tarda... Eil... Ens veurem... si ja hi ets — I tornant a posà en marxa l'automòbil, crida adeu!, i, seguint la carretera parteix ràpid com el vent.

Però, lo que són les coses d'aquesta vall de gemecs! No ha fet encara un quilòmetre, quan de sobte, quetececl, en un moment en que l'auto passa al costat d'un torrent, salta una roda i el carruatge es queda sense govern, rellisca pel precipici i... res: *consumatum est!* L'auto tot ell fet a miques... i En Pere amb el cap obert sota una pila d'estelles que van cremant lentament, i que encara espeterneguen quan, a la tarda, un pagès per casualitat s'adona

del cadavre, i diligent, se'n va a portar la notícia a l'alcalde del poblet.

Ve'u's aquí lo que té el corrent desenfundament!...

Es creia arribà a la festa primer que l'altre i, pobret!, no hi serà fins que li portin damunt d'un baiart extès.

En canvi, el sossegat Nofre, que preferí anar-hi a peu, prenent-s'ho amb tota la calma, cantant sempre i fins bevent un glop a la font de l'Eura, ja fa tres hores que hi és!.

C. GUMÀ

NOTES DE FORA

BREDA

Continuarem el nostre escrit tractant avui de l'econom del poble, dit vulgarment el Rector.

Ex vicari de Sant Feliu, d'on va ésser traslladat per a evitar conflictes, va caure a Breda com la última i més negra plaga.

Per la seva elegància que el posava sobre les brutals autoritats que patim, i el seu aspecte jove i torero, va seguidament pretendre fer-se l'amo del poble. Començà la seva carrera en un míting que donà en el cementiri en un enterro, on davant del cadavre insepult i de la família atribulada, desafia amb aires d'arrogància a tots els guapos que se li presentessin, de la societat popular a que perteneixia el difunt.

Seguí la seva carrera negant a una morta, esposa d'un soci de la dita societat, la sepultura eclesiàstica, baix pretext de que la família li suplicà que si bé podia visitar a la malalta, que no la molestés massa. I des de la trona anà continuant els mítings-reclams en favor dels «lligueros», ja que textualment digué, que sols aquests eren persones decents i per això un rector com ell sols podia tenir aquests per feligresos, ja que són els burgesos propietaris.

En efecte, algunes d'aquestes persones decents tenien un judici a l'Audiència de Girona en el que estaven processats per injúries; allà anà el Rector a acompanyar-los per si necessitaven dels seus auxilis; i com també tenen els mateixos una empresa d'autos del poble a l'estació, la qual empresa perteneix a un cacic, empresa de la que parlarem en una altra nota, els quins autos tenen la parada enfront de l'Estanc del poble, a la sortida i arribada dels mateixos, trobareu allí el Rector comptant el passatge, prenent nota del número de passatgers que transporten, i fent un casinet amb l'Alcalde, jutge, banquer i estanquera. Si en canvi en aquelles hores anessiu a l'església, de segur trobaríeu les llànties apagades.

Per altra part fa l'esplèndit; diuen que pagà un duro per una *tortilla* (en castellà fa més etec-te i és més bona), dóna llargues propines, però si un pobre obrer, per un ninxo per un difunt, li proposa de pagar-li en dos o tres mesos a un tant cada mes, li contesta que si no té diners que l'enterrin a terra.

Des de mig juliol, sapiguent que hi ha forasters ja no fa mítings, ni diu poca-soltes des de la trona, ja que tem que algun fresc li contesti o sigui criticat pels forasters, encara que per lo vist s'ho reserva tot per a quan quedin solament els seus estimadíssims feligresos: o sia sols els que van a l'església per a sentir mítings

Recordant a Valentí Almirall

Un homenatge senzill i auster, més ple de noblesa, tingué lloc el passat dimecres a la ciutat de Badalona, en record del gran pensador i ferm nacionalista En Valentí Almirall, autor d'«El Catalanisme».

Davant una gentada immensa i d'un sens fi de representacions, es descobrí la làpida que dóna el nom d'El Precursor, com l'anomenà l'immortal Prat de la Riba, a un dels carrers de la veïna ciutat.

Fou En Valentí Almirall, un teoritzant de l'ideal nacionalista de la nostra terra, en aquells temps en que les idees nacionalistes tenien de desenrotllar-se dins la més gran indiferència i apatia del poble.

Col·laborà sempre amb sentit nacionalista a un sens fi de periòdics de Catalunya. Quan la revolució de l'any 68,

fou dels qui més treballaren per la seva victòria. El seu llibre «El Catalanisme» és un dels qui més patriotes ha fet.

Nasqué a Barcelona l'any 41, morint, després d'exercir brillantment la carrera d'advocat, l'any 1904.

Als homes públics de l'actual generació no se'ls podrà pas fer homenatges tan justos com el que s'ha fet a Badalona a l'Almirall.

Tornem a demanar

El Centre de Dependents, aquesta entitat que és l'obra més positiva que ha produït el nacionalisme, ha convocat al poble a una Assemblea, a un plebiscit, el resultat del qual malhauradament és fícut de preveure.

Són moltes les vegades que nostre poble ha demanat que li siguin ateses les seves reivindicacions. Fins avui com sempre, ha demanat i no ha sigut escoltat. D'avui endavant, mentre demanarà succeirà lo mateix.

La Secció de Propaganda del Centre de Dependents, vol que tots els presidents d'entitats nacionalistes i tots els homes de representació de la nostra terra, votin el dia 10 del vinent mes, una demanda de que tots els serveis governatius de la nostra pàtria, siguin traspassats a la Mancomunitat de Catalunya.

Mireu enrera: Assemblea de diputats. Assemblea d'alcaldes. Demanda d'autonomia. Si n'hem vist de generacions i multituds manifestant el seu daler nacionalista! Aquestes multituds, si no pel seu noble esperit, pel seu nombre de components, en qualsevol altre país que Espanya, haurien merescut respecte. Aquí, sols desprec i mofa. I sabeu per què? Doncs perquè demanaren. Si haguessin exigit i haguessin tingut una realitat al darrera amb que apoiar les seves exigències, haurien sigut ateses aquelles multituds.

L'acte, la manifestació que's prepara per al pròxim mes de setembre, per la vigília precisament de l'aniversari de la pèrdua de les nostres llibertats nacionals, és en và, és inútil, és cercar de nou el sacrifici estèril, i a més a més és una llàstima de perdre el temps.

Anem a cercar que, al escalf de la idea, algun company amat de bona fe se senti espontani, i pagui el seu patriotisme amb la presó. Lo necessari avui, és crear l'element amb que apoiar, no les nostres demandes, sinó les nostres exigències. Quan tinguem aquest element, haurà arribat l'hora de demanar al poble el sacrifici total. I aquest, que és tot cor, no el negarà.

DOS CAMINS

Dir que la qüestió social ha rebrotat, al nostre entendre és dir talment una cosa sense sentit. Quan les coses tenen una solució, bona o dolenta, al tornar-se a presentar pot dir-se que rebroten. Mentre, no.

El problema social no ha sigut solucionat i ço que és pitjor no s'ha volgut ni tan sols intentar solucionar-lo.

Es clar que al dir solució fem us d'una hipòtesi, admesa i moltes vegades defençada com cosa vista i provada. No és tan fàcil donar una solució que de veritat ho sigui a una qüestió tan complexa com és l'aspecte social de la vida.

Si el problema social es concretés en unes millores en el règim del treball, la cosa no tindria cap importància. Corrobora el nostre escrit el fet de que, en totes les èpoques de gran transformació industrial, s'ha produït un moviment de espectació, de desorientació, que sempre es tradueix en la lluita entre els dos elements que integren la producció. Un cop passat aquest període de desorientació, un cop el treball amotllat a les noves necessitats i a les noves aventatges creades,

desapareix la lluita. Però queda solucionat el problema? No. Perquè així com la qüestió social no és més que un aspecte de la vida, el treball no és més que un aspecte de la qüestió social. Subordinar el problema social al règim del treball és una greu equivocació i és, ademés, considerar als homes màquines que pel més o menys treball tenen més o menys desgast. I aquesta equivocació l'han soferta i la sofreixen els uns i els altres.

Naturalment, i es cosa que no es pot refutar, que el benestar material de l'individu està subordinat a llurs mitjans econòmics. Però apart de que moltes vegades el benestar econòmic no treu que l'individu deixi de gaudir en llur intergritat les comoditats que aquest li proporciona, la seva realització depèn tan d'un bon règim de treball com d'un bon sistema de governació. Ademés, que sense una bona governació és totalment impossible un bon sistema de treball.

Ara bé: davant nostre es presenta el dilema de si deuen o no deuen els organismes creats per a defensar i procurar el millorament del productor aspirar a la governació de l'Estat.

Es cosa lògica que qui sofreix cerqui el mitjà per a que acabi el seu sofriment. Però és perillós equivocar el mitjà per a obtenir-lo.

Es impossible sostreure's, qui assoleix la governació de l'Estat, de les ideologies que han informat sempre la seva actuació i que les més de les vegades han sigut les que l'han portat al poder.

Les ideologies són ço que separen fonamentalment als homes. Queda doncs demostrat que qui governa imposa la seva ideologia, i a la vegada que únicament un cert nombre d'homes units per una ideologia poden assolir la governació.

Contrariament an això, els organismes que agrupen an el productor venen obligats a prescindir de tota ideologia que no sigui la de millorar llurs condicions com a tal, ja que no pel fet d'ésser-ho es vé obligat a mantenir una determinada idea.

Cal, doncs, fer dos camins: l'un com a

productor, l'altre com ideològic, sense que això vulgui dir que la propagació de les idees no es procuri sempre i allí on sigui.

J. NAVARRO COSTABELLA

VEUS DE LA OPINIÓ

Xerramequeries

Tots els Macs Swineys espanyols es troben en els grans balnearis xalant-se a pler de la vida. Naturalment que era hora de reposar quelcom després del excés de treball i de sacrifici fet durant el temps que els escons de les Cambres han servit per a fer-hi la *siesta* els salvadors de la nació. Don Amós ja en té prou amb el cognom i amb *El Imparcial* per a poder-hi publicar els famosos insults que l'han fet ressucitar del clàssic pantó de l'oblit en que havia caigut: nosaltres l'encoratgem per a que segueixi pel mateix camí si vol aviat tornar a pendre seient al desacreditat *banco azul* encara que ja pensem que això deu ésser el que mou la seva ploma. Doncs bé, deixant al senyor Salvador amb els seus prosèlits En Royo Villanova, En Nesió Delgado, el noi del cantirer, el famós Paut Parellada que segurament no deu tenir gaire present l'anatema del Dant: «A perpètua infàmia i depressió dels malvats homes qui alaben la llengua dels altres i menyspreuen la llur», deixant-los doncs, i fent cas omís del verí que posen en els escrits per allò de *rebuznos de...* seguirem el fil que hem començat, ço és, la pressa en marxar a estiu per a poder gastar les mil pessetes mensuals aconseguïdes en una de les darreres sessions de la «temporada».

D'una manera o altra era just reemborsar el cost de l'acta, però caram, a espalles de la nació ja és quelcom més

Batallades de tot arreu

L'EQUILIBRI

Això d'aguantar l'equilibri cada dia es fa més difícil, difícil per tothom, sigui de la condició que's vulgui.

Té mèrit el patró que en mig de tanta lluita i de tanta gresca sap mantindre l'equilibri que és igual com dir sapiguer estar bé amb llurs companys de patronatge i amb els obrers. El té la dona que sap compaginar el seu luxe amb la seva reputació i tamé el té la cocot que sap fer-ne passar molts i tenir-ne sempre un de segur per si un cas.

El té el governant d'ínsula que sap mantindre a tò la seva dignitat i deixar el lloc quan ho ha dit, quan convé, sense necessitat de comèdies. No deixa de tenir-lo el governant que sap anar fent, estirant-se els cabells d'amagat i dient amb un somris

sabem anar fent encar que de vegades no poguem fer grans coses.

Però l'equilibri que té més importància és el que aguanta el món amb tot aquest tripijoc de nacions que lluiten per ésser cada una d'elles la que s'imposi a les altres.

Es el més difícil i el més perillós. França procura caminar poc a poc, Anglaterra ho fa amb precaucions, Alemanya més d'una vegada va de quatre grapes, Rússia aguantant l'equilibri procura aixecar-se, els Estats Units no es mouen i procuren a l'ensemps no caure.

Tan-de-bò que cap d'elles rellisqui perquè sinó l'enrenou serà gròs.

LES NOSTRES REIALS ORDRES

Que les coses, és a dir, les ordres a Espanya es fan amb tot menys amb el cap, és cosa sapiguda i demés provada, i no cal insistir sobre aquest tema No és una vegada que els nostres governants s'equivoquen. S'equivoquen sempre, ço que vol dir que no fan res bé. Fins quan de bona fe volen obrar encertadament, fan planxa.

Una de les últimes és d'aquelles que formen època i que si no fos que hi ha coses que val més pendre-les a broma, podrien portar raons.

El cas és que existeix una Reial ordre, data 20 de juny 1921, que prohibeix el pas dels automòbils de turisme per la frontera Franco-Espanyola. No cal dir que per ço absurda, aquesta ordre havia estat oblidada.

Però ve't aquí que l'altre dia el senyor Inspector de Duanes, que no deu tindre altra cosa que pensar, se li va ocorre que's complís la mentada reial ordre.

I ja hi som. Arriba a la frontera un auto francès i l'aturen. L'ordre és de no passar. Els francesos, naturalment, s'enfaden, s'entossudeixen en passar i com que no se'ls hi permet de cap manera, obstreixen amb el seu auto el pas de la carretera.

Arriben autos espanyols i ja n'arriben més i ja n'hi han d'altres de francesos i l'escàndol cada vegada adquireix més proporcions. El conflicte internacional sembla imminent.

La policia d'Irún comunica el cas al governador civil de la província qui, no tenint ganes de fer l'ase, ordenà la lliure circulació.

Ve't aquí en ço que ha vingut a parar una reial ordre.

D'ordres se'n donen poques, però quan es donen, ja se sap: dolentes.

HUMORISME

Malgré tout, que dirien ells, parlem dels francesos com pot suposar-se, els nostres veïns no

Carros de combat, ornats capriciosament per a una festa militar

perden aquell bon humor que els fa simpàtics. No tot han d'ésser recriminacions per la França. També cal quiscun elogi.

La rialla despreocupada sobre del dolor a quiscú li pot semblar extemporània, però no és així. Es posar una nota de franc optimisme per damunt de l'angoixa i la preocupació.

Això han fet els francesos guarnint els carros d'assalt presos als alemanys.

D'aquí un quant temps, aquests carros que impassibles, amb una indiferència desesperant anaven sembrant la mort per on passaven, seran depositats a un museu on, passats més anys, seran admirats com una cosa estranya. Però, entretant, ells resten a la plaça pública, l'un lluint un elefant i l'altre un ànec, etc.

Es una rialla en lloc d'un plor recordant la tragèdia passada. Es un signe de fe en l'esdevenir, la senyal evident de que França ben espurgada pot ésser la que sempre ha sigut.

LA NOVA FRANÇA

França ha canviat, França ja no és pas la mateixa, ja no és pas aquella França rebel, plantant cara a qui fos en defensa de la llibertat. Per la nostra germana han passat els dies de llum i els dies de glòria pura quan s'aixecava per dessobre de tota la humanitat com un símbol, símbol al que tots seguíem esperançats de que fora el que'ns guiarà per nous camins de germanor.

La llum d'aquella França revolucionària que no li feia por portar cinta roja, que roja és la flamarada i flamarada és l'amor, s'és apagada. Fa poc

ens atrevíem a dir esmortuïda; avui ens veiem forçats a creure que apagada.

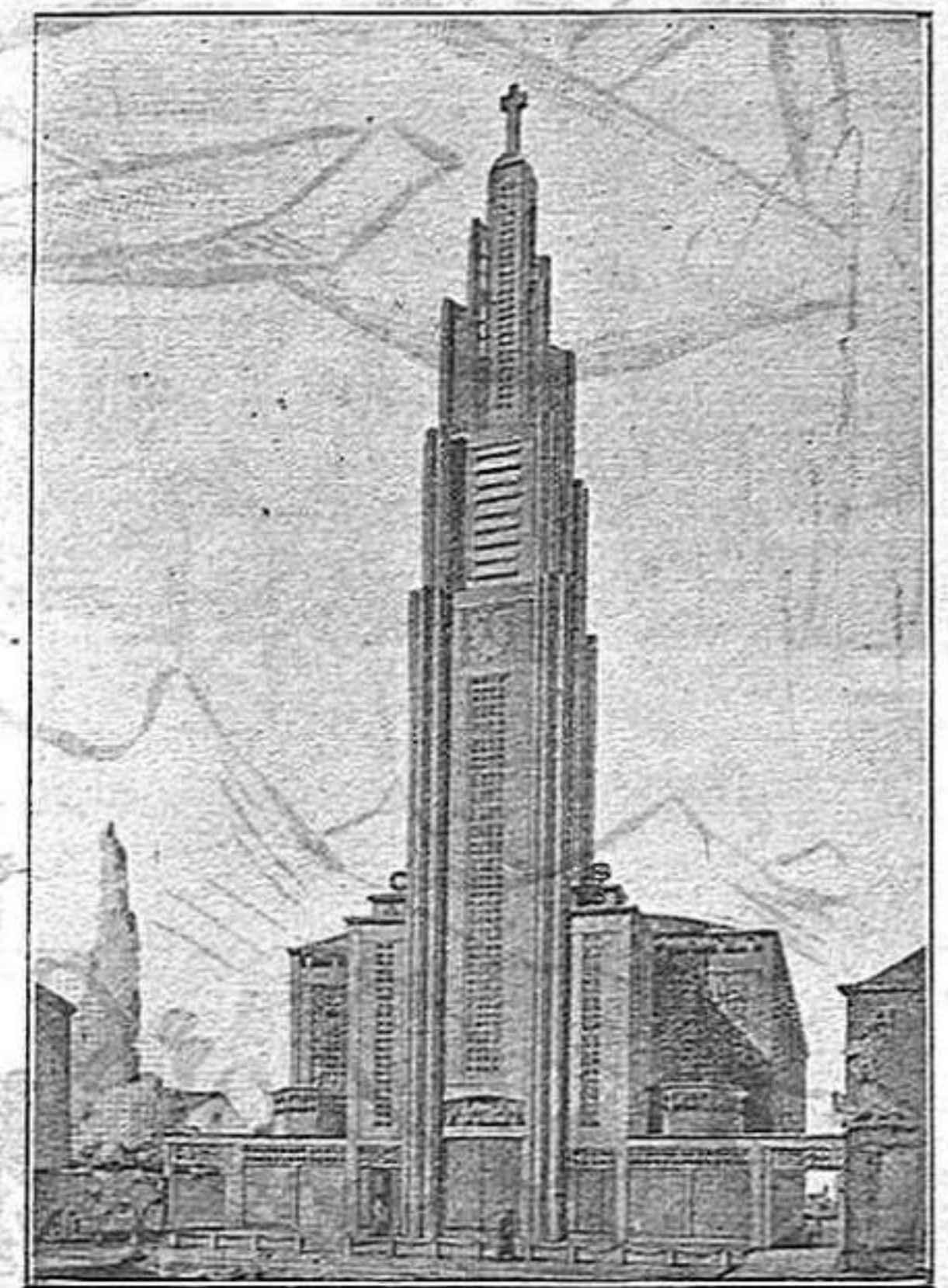
França, o els homes que disortadament manen an ella, posen, per damunt de l'amor que cal an aquests moments tan difícils per la humanitat sincera, odis i rencúnies.

França per commemorar els moments més greus i més difícils de la heroica lluita que sostingué ha aixecat grans monuments.

Fins ara tots havien sigut exaltant l'amor a la guerra, cap demanant un pensament de perdó. Fa poc un d'aquests monuments s'ha aixecat. Comemora la sortida dels autos vers la batalla del Marne. Es una església i a Raincy.

Per tot monument de perdó han construït una església, com si no tenint prou valor per perdonar ells, esperin que ho faci el Déu del cristianisme.

Quan no hauria valgut més una columna, una

Església de ciment armat, en construcció, amb la qual es commemora la participació dels taxi-autos en la batalla del Marne

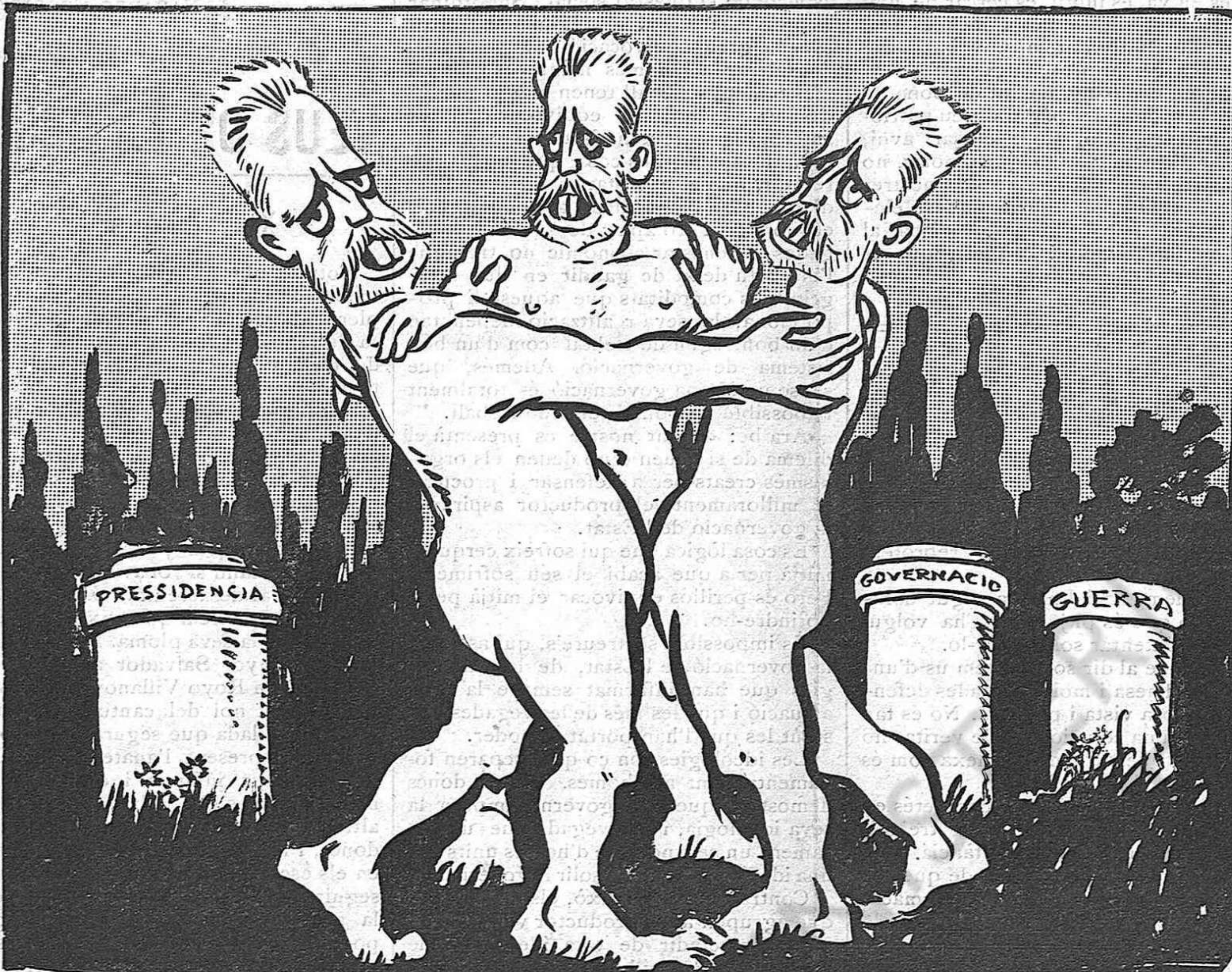
sola columna alta, ben alta, exposada a tots els vents i al sol batent. Una columna que s'hagués vist de per tot i al cap de munt un mot: Perdó.

—Quin ofici més difícil fer donar la volta al món! (De Le Ruy Blas)

als llavis que no ha passat res quan de parlar públicament es tracta. El tenim nosaltres que mancats del preciós metall que obra portes i camins

Les tres Gràcies del Govern castís d'Espanya

Sánchez Guerra. — Acaparo carteres perquè no es repeteixi allò de la poma de la discòrdia.

Dels temps d'Adam la dona se'n fum de nosaltres i es posa els nostres pantalons. Fins quan no n'hi havia, quan encara s'havien d'inventar, la dona ja s'havia posat els pantalons. En metàfora, naturalment.

A tot arreu s'han suprimit el passaports menys a Espanya. No és que aquí sigui més difícil que en altres llocs sortir cap a l'estranger, no. La qüestió es pagar, pagar força i tot està a punt aviat. Portes diners a la butxaca per a pagar tot lo que et demanin? Doncs passa. Passa bou per bestia grossa.

Repicar i anar a la professó, diu la gent que no pot ésser. Nosaltres creiem que sí. Que es faci la professó, aquella que nosaltres voldríem, aquella en la qual es portessin a la picota, acaparadors, capitalistes ruïns, estafes, burgesos espanyols pobres, canonges usurers, polítics deshonorats, consellers poc escrupulosos i nosaltres anirem a la professó i repicarem més fort que mai.

Una pobra velleta de 70 anys l'altre dia es suïcidà. Lo que ens afecta més de la vida actual, són els suïcidis que sovintegen de criatures i vellets. Un món on es fa impossible la vida als vells i a les criatures, lo més hermòs i respectable de la vida, ens fa pensar que entre nosaltres s'hi amaguen moltes feres.

Fa molt temps que ens venen dient que els moros són tan salvatges, que no són civilitzats, és a dir un sens fi de barbaritats. I ara resulta que ja estan en qüestió de règim de Govern, més avençats que nosaltres. Per ells la República ja és una realitat, per nosaltres un somni. Com es coneix que no tenen cap Lerroux per allí al Rif.

Aquests darrers dies ha tingut lloc la festa major de la barriada de Gràcia. Com sempre els graciencs han deixat ben sentat la seva fama tradicional de gent de gust. Aquest any com sempre han sigut nombrosos els carrers adornats artísticament. Els sarasus han durat fins que el sol ha començat a despuntar i també han sigut molts els carrers que han portat a cap l'obra benèfica de donar menjar als pobres.

Les sardanes han estat a l'ordre del dia figurant en els programes nombroses audicions, rendint així homenatge a la Pàtria.

Els fadrins i les nenes de Gràcia, fins dormint han dançat i al cor els ha quedat la nostàlgia de lo que ja ha passat.

Tenim entès que aviat serà un fet la constitució de «La Jove Atlàntida», entitat que aplegarà a la nostra joventut per a fer-la sana i forta de còs i d'esperit.

Que la sort acompanyi an els organitzadors de «La Jove Atlàntida». Cal oposar davant la tasca migrada dels capellistes, una acció nova que faci catalans que no esperin trobar la Catalunya lliure a les altes regions del cel.

Els aeroplans que fan el viatge Barcelona-Mallorca estan de desgràcia. Fa tres o quatre mesos pagà amb la vida el pobre Colomer la seva afició als aires de Mallorca. Ara feia dos dies s'havia perdut En Bosco, aterrant a Sòller després de passar-se 57 hores a l'aigua. Celebrem que no'ls hagi passat res als arriessats aviadors.

L'autor de *La Celestina*, *Els Pirineus* i *Cant de les Montanyes*, l'artista incomparable, el mestre Pedrell està en perill de mort. Potser a hores d'ara agonitza.

Un altre artista nostre que morirà sense que sos germans de Pàtria li hagin fet justícia, quan a l'estranger ja li han fet. Com el Dant diem: *Aaara poveria de Catalogna!*

Pobre Tern de Sant Valeri! Que arrugat acabarà De la Catedral de Lleida a les mans d'En Plandiura, d'aquestes, per mitjà dels mossos d'Esquadra, al Museu d'En Folch i Torres, d'aquí altra volta a ca'n Plandiura.

A veure qui serà l'amo al cap i al fi.

Al Marroc, en plena zona pacificada, segons ens diuen els guerreros encarregats de fer-ho, han sigut morts aquests darrers dies el coronel de la policia indígena i varis soldats. La nostra opinió de sempre és que aquella zona pacificada no ha existit, no existeix, ni existirà mai. El sacrifici existirà sempre, lo millor doncs seria tornar a casa.

Diuen que això de la vaga de Correus no s'ha acabat encara. Ja ens estranyava que un hom que té un nom tan bèl·lic com En Sánchez Guerra, fes les coses amb tanta pau. I lo bò serà que ara escarmentats els de correus, no es deixaran ensarronar tan fàcilment.

Els gossos, que's veu que tenen gana, mosseguen a tort i a dret aquí Barcelona. Les autoritats estan molt tranquil·les encara que suposem que bé deuen llegir les malvestats que produeix moltes voltes la mossegada d'un gos. No volem mal a ningú, però no aniria malament que un gos tastés la carn de regidor. Potser es preocuparien més dels pobres ciutadans.

pesat, i francament, *aqueixa plaga* no l'esperavem. Com si no en tinguéssim prou amb la de la llagosta per a devastar els camps i amb la sangonera del Marroc per a aplanar-nos amb impostos que ens acaben d'escurar si res ens queda. Falta-ven els senyors diputats, tan mateix! I que no deixa d'ésser original que la nació tingui de pagar el veraneig al seus representants. I que la dispersió ha sigut a vuitanta per hora. Wiesbadén, Biarritz, Santander... Luxe, luxe, que la pensió és grossa i paga la *pubilla*.

Quan tornin a celebrar-se eleccions, que potser no serà tan lluny com sembla, ja pregarem als electors que s'abstinguin de votar i serà de l'única manera que'ls que tinguin la pretensió de representar-nos en el Parlament es quedin sense *biberón*.

J. CORNUDELLA

REPICS

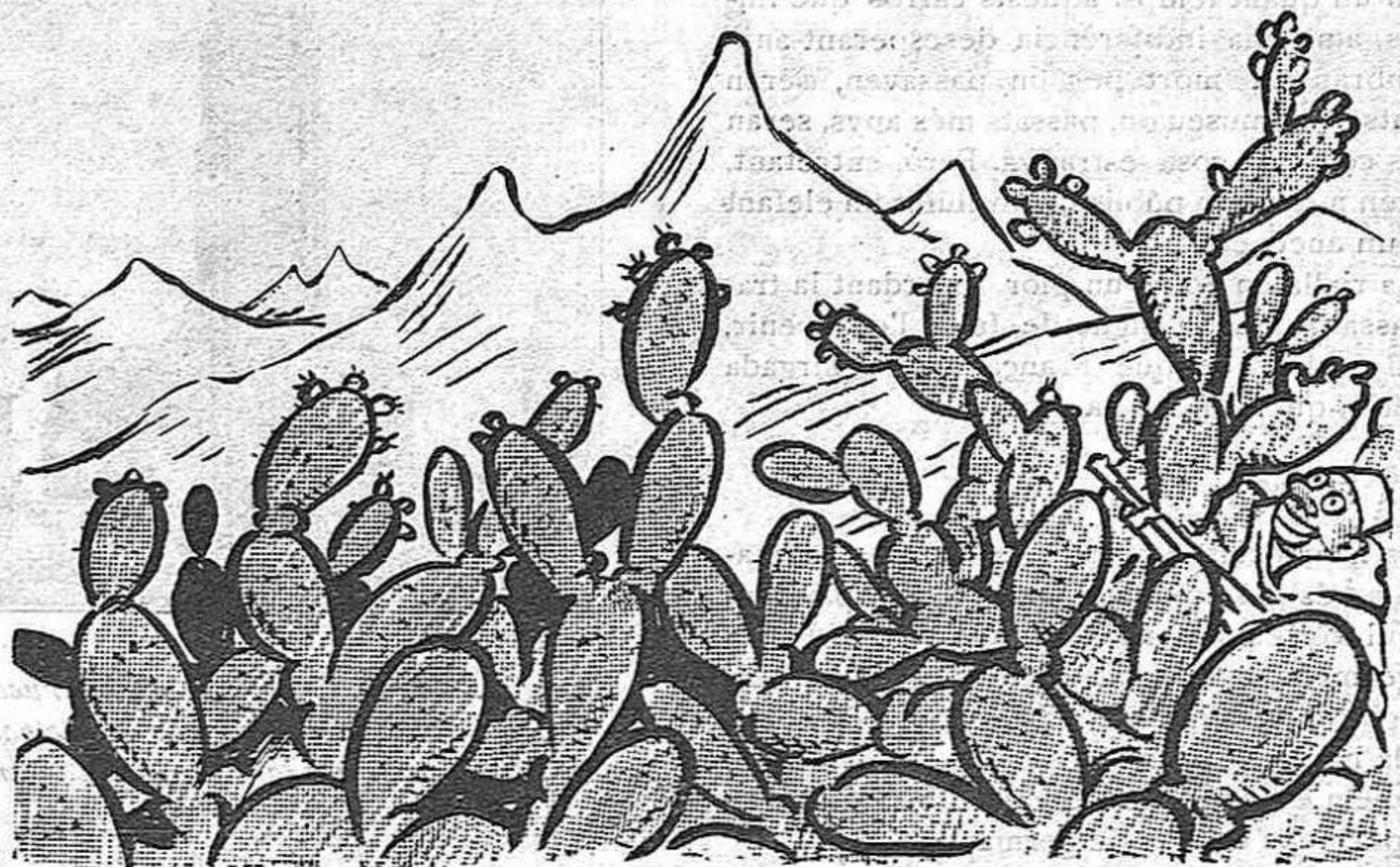
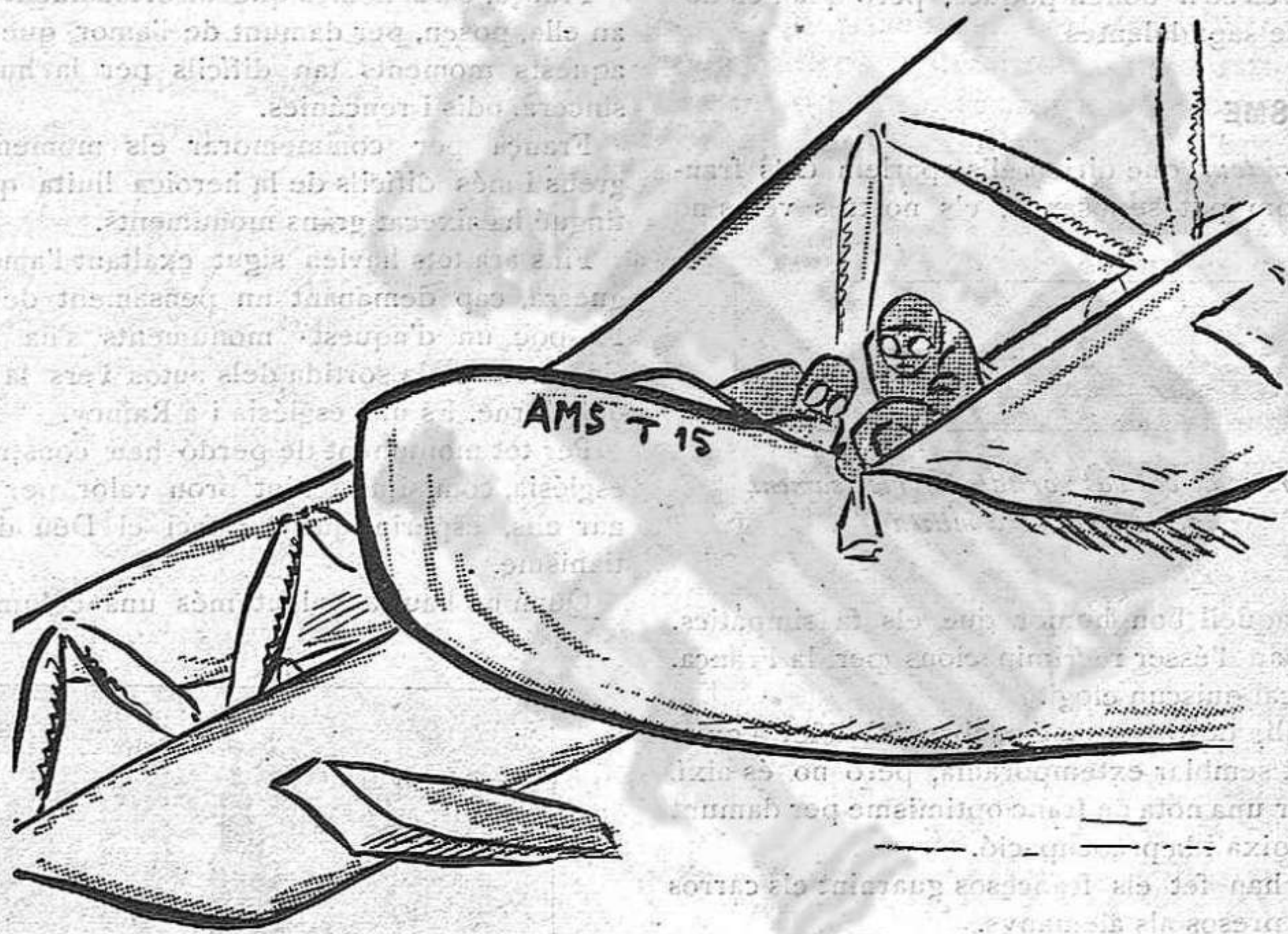
El pressupost del Vaticà també està amb dèficit. Ja sabem com el cobriran: Una almoïna pel pobre Papa presoner!... I pagaran els cristians de tot el món, fins aquells amos botiguers que quan es presenta un esguerrat a la porta de la seva botiga, li responen amb veu dolça i eternida: —Un altre dia germanet. Avui no hi ha l'amo!

L'imperi de l'*Star* torna. En Martínez Anido torna. Tot torna un dia o altre. Però En Martínez Anido, per a disculpar el retorn dels atemptats alega que és molt difícil de vigilar una ciutat de més d'un milió d'habitants com Barcelona.

En què quedem? Barcelona té 600 000 habitants com diu l'Institut Geogràfic i Estadístic de Espanya» o bé en té un milió quan li convé al Governador?

Què és gran Barcelona!

Les dones tenen drèt a fumar i a posar-se pantalons. Així ho ha declarat un tribunal americà. Aquests americans están endarrerits amb això.

—Què et sembla, hi ha moros a la costa?